

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **D. B.**

skazanego za czyny z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 162 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 maja 2025 r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania sądowego zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 25 września 2023 r., sygn. II AKa 163/21

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 30 października 2020 r., sygn. akt IV K 46/18

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 27 lutego 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego D. B., w którym wniósł o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 września 2023 r., sygn. II AKa 163/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 października 2020 r., sygn. akt IV K 46/18 i zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Do wniosku dołączono dokumenty w postaci zawiadomienia o uzasadnionym

podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez sędziów i prokuratora, wniosek o wstrzymanie wykonania kary na czas rozpatrzenia wniosku o wznowienie postępowania i wniosek o wyznaczenie adwokata z urzędu. Argumentacja obszernego wniosku D. B. koncentruje się wokół tego, że opinia biegłego R. P. została wydana z naruszeniem prawa, ponieważ ta sama osoba pełniła rolę świadka i eksperta, a zeznania biegłego były subiektywne i pozbawione obiektywizmu, sfalszowano protokół oględzin garażu bez fizycznego przeszukania, świadkowie zeznający w sprawie przyznali, że byli nakłaniani do składania fałszywych zeznań przez funkcjonariuszy Policji, w sprawie doszło do manipulacji tablicami poglądowymi, co wskazuje na świadome fałszowanie dowodów w postępowaniu karnym, a także, że Sąd wydał wyrok skazujący mimo posiadania dokumentacji medycznej wskazującej na zagrożenie życia oskarżonego i nie przeprowadził niezbędnej ekspertyzy biegłego lekarza, co było wymagane w sytuacji wątpliwości dotyczących zdrowia oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego D. B. jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje rozstrzygnięciem o odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Na wstępie wspomnieć należy, że instytucja wznowienia postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który daje podstawy do wzruszenia prawomocnego orzeczenia wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (adwokata, radcy prawnego, radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu "w szczególności" nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k. lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu - art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

Przedmiotowy wniosek jest pierwszym pismem skazanego o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie, lecz niesygnalizującym żadnych uzasadnionych podstaw, o których wyżej mowa. Argumenty, na które powołuje się wnioskodawca, nie zostały przez niego uprawdopodobnione i przede wszystkim nie mają charakteru okoliczności nowych, których nie można było powołać w toku postępowania rozpoznawczego.

I tak, twierdzenie D. B., że ta sama osoba – R. P. – występowała w charakterze świadka i biegłego, nie znajduje potwierdzenia w lekturze pisemnych motywów rozstrzygnięć obu sądów. Osoba ta opiniowała w sprawie w charakterze biegłego z zakresu genetyki sądowej. Sąd I instancji szczegółowo wskazał na s. 18 swojego uzasadnienia nazwiska świadków, których depozycje stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie i tych, których zeznania nie zostały wzięte pod uwagę, i na próżno doszukać się w nich R. P. Nie był to też dowód dopuszczony na etapie postępowania przed Sądem II instancji, który wypowiadał się jedynie w zakresie jego oceny (s. 19-20 uzasadnienia). Sąd II instancji odniósł się także do kwestionowanego we wniosku o wznowienie postępowania dowodu z oględzin

garażu w G., w kontekście odstąpienia od jego przeszukania, uznając go pełnoprawną podstawę ustaleń faktycznych w sprawie (s. 22-23 uzasadnienia).

Za gołosłowną uznać należy także podnoszoną okoliczność, że świadkowie zeznający w sprawie byli nakłaniani do składania fałszywych zeznań przez funkcjonariuszy Policji. Wnioskodawca w tym zakresie sam wskazał, że nie dysponuje żadnym orzeczeniem w świetle art. 541 § 1 k.p.k. stwierdzającym popełnienie przestępstwa. Na okoliczność zaś rzekomego manipulowania tablicami poglądowymi podczas czynności okazania był z kolei w sprawie przesłuchiwany na wniosek oskarżonego świadek – R. R., funkcjonariusz Policji, który wyjaśnił błędną numerację tablic poglądowych i innych czynności procesowych przeprowadzonych w sprawie (s. 27 uzasadnienia Sądu I instancji).

Za nieprzystające do realiów przedmiotowej sprawy uznać należało także twierdzenie skazanego o braku dopuszczenia ekspertyzy biegłego lekarza w sytuacji wątpliwości dotyczących stanu jego zdrowia. W sprawie oceniono bowiem poczytalność *tempore criminis* i zdolność do samodzielnej obrony w postępowaniu, po dopuszczeniu opinii sądowo-psychiatrycznych (s. 17 i 46 uzasadnienia Sądu I instancji). Nadto, Sąd II instancji miał w polu widzenia przedkładane przez skazanego dokumenty dotyczące stanu zdrowia psychicznego (s. 2-3 uzasadnienia). Eksponowana zaś kwestia niemożności wykonywania kary izolacyjnej z uwagi na stan zdrowia skazanego nie stanowi przedmiotu postępowania rozpoznawczego lecz wykonawczego.

Dodać należy, że Sąd Najwyższy rozpoznawał kasację obrońcy skazanego, którą postanowieniem z dnia 23 października 2024 r., sygn. akt V KK 343/44, oddalił jako oczywiście bezzasadną, poddając tam analizie rzetelność kontroli odwoławczej, zwłaszcza w kontekście oceny materiału dowodowego w sprawie.

Konkludując, skazany nie wskazał żadnych okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również zaistnienia na gruncie przedmiotowej sprawy innej podstawy obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k. Jeżeli żadna z okoliczności podanych we wniosku nie może spowodować podjęcia czynności wznowieniowych, co prowadzi

do obowiązku odmowy przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. bez wzywania do uzupełnienia braków formalnych, to za bezprzedmiotowy uznać należało wniosek o wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[PŁ]

[a.ł]